

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1069/2025
07.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић, Бранислава Босиљковића и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца Друштво за производњу, промет и услуге „Елком“ д.о.о. Ваљево, чији је пуномоћник Радиша Матовић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Јакимов, адвокат из ..., ради исплате по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 752/24 од 07.11.2024. године, у седници одржаној 07.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 752/24 од 07.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 752/24 од 07.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 6034/21 од 23.05.2024. године исправљеној решењем истог суда од 16.09.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу, на име стицања без основа, накнаде за коришћење пословног простора по истеку уговора о закупу, исплати износ од 605 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом од 20.07.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 100.250,00 динара, у појединачним износима са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражено обавезивање тужиоца на исплату по правилима по стеченом без основа, износа од 314.280,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења противтужбе до исплате, као и захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 752/24 од 07.11.2024. године, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, у делу којим је

одлучено о главном потраживању, као и у ставу другом и трећем изреке (став 1. изреке другостепене пресуде). Преиначена је пресуда у погледу одлуке о камати на износ главног дуга, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на досуђени износ од 605 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, исплати и законску затезну камату почев од 20.07.2021. године па до исплате, обрачунату у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате (став 2.изреке). Преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у првостепеној пресуди тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкова парничног поступка у износу од 197.451,58 динара (став 3. изреке). Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка (став 4. изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Правноснажном пресудом одлучено је о навчаном потраживању које је настало из уговора о закупу пословног простора, закљученог између тужиоца као закуподавца и туженог као закупца. По раскиду уговора, тужени је наставио да користи пословни простор, а није плаћао закупнину и накнаду за утрошену електричну енергију, због чега је тужбени захтев усвојен и тужени обавезан на исплату накнаде по правилима о стеченом без основа (чл.210. ЗОО). Тужени тврди да је током закупа изводио радове на пословном простору, чиме је увећао његову вредност (бетонирање платоа и замена стакала на излозима, уградња улазних врата и уградња санитарија и замене сијалица), па противтужбом тражи накнаду за изведене радове. Противтужбени захтев је одбијен, будући да тужени није имао сагласност тужиоца за извођење наведених радова, а да трошкове настале редовном употребом ствари, у смислу члана 570. став 3. ЗОО, сноси купац ствари. За остале изведене радове из којих би евентуално остваривао право на накнаду, тужени није пружио неопходне доказе (да је имао трошак, да је то био трошак одржавања који пада на терет тужиоца закуподавца и да је реч о додацима који се не могу одвојити од ствари без њеног оштећења – чл. 570. ст. 2. и 585. ст. 5. ЗОО), због чега је о противтужбеном захтеву у том делу одлучено применом правила о терету доказивања и члана 210.ЗОО.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23– др. закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном и противтужбеном захтеву, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови из цитиране одредбе закона за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Ово због тога што питање страначке

легитимације и права закупца по престанку уговора о закупу зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету. Дакле, спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда у том смислу одговарају и усклађени су важећим тумачењем права и владајућим правним схватањима у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, тако да не постоји ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права. Због тога је применом члана 404. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Побијаном пресудом одлучено је у поступку у спору мале вредности, па ревизија туженог није дозвољена јер висина потраживања ни по тужби ни по противтужби не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (противтужбе).

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић